

Σύνταγμα μοναδικόν,
 νέον στρατοκρατικόν,
 μέγα, δικτατορικόν,
 ὄντως Ὀθωμανικόν.

Πανταχοῦ διαλαλεῖται
 Σύνταγμα Σεφὲτ Πασσά,
 κάθε Στρατηγοῦ φεσά,
 ποῦ Νεότουρκος καλεῖται.

Σύνταγμα Σερσακερδού,
 ποῦ δεσπόζον οἱ στρατοί,
 Σύνταγμα τοῦ Κομητᾶτου,
 ποῦ σὲ κρίει ριαιτί.

Σύνταγμα μὲ νέας πλάκας,
 Σύνταγμα τῆς σκαρφάκας,
 ποῦ τιμᾷ τὴν ἐποχὴ
 καὶ βουχᾶται ἡ ἀλλαξίαι...
 πέφτον βόλια σὰν βροχῆ,
 πέφτον μπάλας σὰν χαλάρι.

Σύνταγμα, ποῦ στρέβει βίβες,
 καὶ σὲ Πρόσβεις ἐμπροστά
 ἢ ἄλλα μούτρα σεβαστά
 πέφτον κανονῶν ὀβίδες.

Σύνταγμα, ποῦ τρέχει κόσμος τρομασμένος ἄνω κάτω,
 ἢ ὁ Χαμίς συνειννοῖται μὲ τὸ μέγα Κομητᾶτο.

Τώρα λὲν πῶς τοὺς γελᾷ,
 τώρα ἄστεια πῶς τοὺς κάνει,
 τώρα λὲν πῶς τὰ χαλᾷ,
 τώρα πῶς τὰ ξαναφτενεῖ.

Τώρα τοῦτος τοὺς γελᾷ, τώρα τὸν γελῶν ἐκείνοι,
 τώρα λὲν πῶς Πατισσᾶ σὺν καὶ κρώτα ὁ ἄπομεινῆ.

Τώρα πῶς ἀναγορεῖ,
 πῶς κρυφά θὰ δρασκετεύσῃ,
 μὰ κανένας δὲν μπόρεῖ
 τέτοιο μῦθο γὰ πιστεύσῃ.

Τώρα κλαίονται τὸν εἶδα,
 τώρα λένε πῶς ἔχθη,
 τώρα λὲν πῶς ἐθεάθη
 σὲ μιὰ ξένη φυλακίδα.

Τώρα λένε σ'τὸ Γιλδίς πῶς μῦθε μὲ τὸν Βεζύρη
 καὶ μὲ τὸν Σεχουλιαλάμη,
 καὶ τὸν Σανταγματικῶν Νεοτούρκων τὸ χατήρι
 συλλογίζεται νὰ κάμῃ.

Τώρα λὲν μὲ δύο σκέψεις ὁ Χαμίς πῶς ἀμφιφορεῖται,
 τώρα λὲν πῶς ἐπιτρέπει
 ὁ μισὸς στρατὸς νὰ μῆτῃ
 μὲ παρὰ καὶ πομπή.

Τώρα λὲν τὸ Κομητᾶτο πῶς τοὺς ὄρκους ὁ ἄθετήθη
 καὶ τὰ συμπεφορημένα προεπιτῶς θὰ τὰ κατήσῃ.

Τώρα λὲν τὸ Κομητᾶτο
 πῶς τοῦ ὀσάρως δουλειᾶ...
 τῶρ ἄντιο Καλιφάτο,
 μὰς σ'τὴν Κόκκινη Μηλιά.

Κι' ἀπ' ὀπίσω ἢ ἀπ' ἐμπρός
 τὸ Γιλδίς πολιορκεῖται,
 ἢ ὁ Σουλτάνος ὁ λαμκρὸς
 θνησιμαῶν πτώμα κείται.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πτώμα γύρω
 βλέπεις ἢ ἄλλο θνησιμαῖα,
 ἢ ἀνυψόνται, ρε μπέρο,
 σ'τὸ Γιλδίς λευκὴ σημάια.

Τούρκοι ῥωτοῦν καὶ ξένοι ὁ Πατισσᾶ ποῦ μένει.

Ὁ Χαμίς ποῦ γάνα τάχα ... τοῦτο πάντων ὀμμία...
 ἄλλοι λὲν πῶς ἤγειρε νύβρη τὸν Ἰτζέ εἰς τὴν Ἀγγλία,
 καὶ καμπόσοι πάλι λένε σ'τὸ Γιλδίς πῶς τρυγνήθη,
 ἢ ἄρχισε συνεινήσεις μὲ τοὺς πορθητὰς ξανά.

Ἡ φρουρὰ τοῦ παρεδόθη, καθὼς θάμαθες καὶ σὺ,
 κατὰ μιὰν σφήμη δὴ καὶ κατ' ἄλλους ἢ μισή.

Τὸ Γιλδίς τὸ τιμημένο,
 τὸ Γιλδίς τὸ δοξασιμένο,
 τὸ Γιλδίς τὸ ἔακοιστό
 τώρα ἄβρίσκεται κλειστό.

Νέκρα, τρώμος ἐρημιᾶ,
 πᾶνε χρόνια δοξασιμέγα,
 δὲν κυττῆς Χανούμ καμμά
 καὶ Κιολάραγα κανένα.

Φεύγουν ἄμοιρας Σουλτάνας,
 καὶ ἐρηκήσιαις τραναῖς,
 ἀποβιβάσιθαις νησιοντάνας
 ἢ Ὀθαλκίαις ραδιναῖς.

Ποῦ ἴση παραδείσια ἢ
 ποῦ σαπφείρων ὄφρανοι ;
 ποῦ καὶ τώρα Κιρκασία ;
 ποῦ καὶ Γεωργιανῆ ;

Ὅλα στέκουν νεκρομένα...
 ποῦ τὰ τόσα τὸν στολιθῆ
 καὶ τὰ μέτρηται καλά τὸν ;

Βλέπω κατὰ γῆς οἰμημένα
 μπουκαλάρα μὲ φρεσισίδη,
 ἀνθρακὸν τὰ μέγουλα ταν,
 καὶ τὰ μάτῃ καὶ τὰ φρόδη.

Βλέπω μὰς τὸ παουσιμά,
 βλέπω ἢ ἄλλης τὸ γασμάια,
 καὶ τὰ στέλλω σὲ Μουσιᾶ γὰ κειμήλια τρανά,
 Περόδη ταμελγανά.

Τι θὰ γίνουν τούταις βλαῖς
 ἢ τοκιστραις ἢ μαρόλαις ;
 ποῦ θὰ πᾶν ἢ κατομύλοισ
 γὰ νὰ ζήσουν τώρα χήραις ;

Μπαίνω μέσα σ'τοὺς ὀνάδες, μὰ καμμά κυρὰ γαβροδίμ
 δὲν μοῦ λέει μπουγιουρούμ.

Ἐρημον καὶ τούτον ἄβρισκα, μὰ ἢ ἐκείνον τὸν ὄντᾶ,
 καὶ Κιολάραγας κανένας δὲν μοῦ λέει γυλ μπουρντά.

Μένει σ'τὸ Γιλδίς κυρία
 οἰσιθ σι γινῶς ἄγρια.

Κατεβαίνω καὶ σ'τοὺς κήπους... τοῦ τὸν ῥόθον ταν ἢ χῆρας ;
 μῆτε κηπουρὸς κανένας, μῆτε κἄν περιβολάρης,
 ἢ ἄλλο τίποτε δὲν μένει μὲς σ'τοὺς κήπους γὰ μπουσιέτο
 κατὰ τριβόλο ἢ ἀγκάθη καὶ τουνυλίδες, Περούλετο.

Παρεδόθησαν φρουροί,
 τσιφτιφταν και κηπουροί,
 και πανέντας αστρολόγος δέν άπέμειν' έκει πέτρα
 κη' όλοι δύνοντα κυττάζουν του Σουλτανίνου τόν άστέρα.

Μά κη' έκεινρ, Περωλέτο, τών μαγειρών τόν συνάφι
 φεύγει με λυγμούς και πόνον,
 κη' ένας άπομένει μόνον
 γηά νά δώση 'στόν Σουλτανίν τόν 'γνωστόν στικτό πλάφι.

'Στου Γυλδίζ τά περιβόλια
 και τά μυθικά καλάγια
 'βρίσκω Νεοτούρκων βόλια,
 'βρίσκω κανονηών κομμάτια.

Πού μελωδημάταν ήχοι ;
 πού κη' άναβουτήρια
 τόσων άντρων εφροσύναν;

'Όλοι του Γυλδίζ οί τοίχοι
 στάζουν δηλητήρια
 σάν τών Βοργιάν έκεινων.

'Όλα κένθημα τριγύρω, φοκαλά, σκοτινά...
 γάχνω γάβρω τόν Καλίση, κλήν Καλίσης πουθενά.
 Πού νά μένη τυλιγμένος με τής δόξης του τά ράκη ;
 κάθε τόσο καθαιρείται, μά δέν έχει χαμπάρια.

'Όλον με παγόν 'ή φροχή
 'στου Γυλδίζ τούς περιβόλους,
 τούς όντιδες, τούς μαπαδες.

Βλέπω κη' ένα κη' άλλο μπρού,
 ποτήριαν έμεινους βλους
 τούς Ιστορικούς καρφέδες.

'Όλα σήμερα νεσρά...
 κλάψε, κάρφ φαλακρά,
 τόν Άβδούλ Χαμίτ κικρά.

'Σέν Άβδούλ-Χαμίτ συγγνώμη,
 κη' 'δ σκληρόταρος άκόμη
 κρέπει τέτοσον κακομοιρή
 σήμερα νά τόν οϊκταίρη.

Πώς κατήγησε κη' έκείνος
 τού Σύντάγματος ό κρήνος ;
 'δ δεινά δεινών μεγάλα.

Πώς δάσφεται σωφός,
 πού τó Σύνταγμα κη' αυτός
 τ'εφαγε μετ'την κουτάλα ;

'Στόν κλανήτην τόν γελοϊόν
 μη τιμώρει, Περωλέτο...
 και κακούργον μεγαλειόν
 σάν ξεπέση θρήνησά το.

'Έλεος, συγγνώμης οδετος,
 κη' 'έγο τόσον άμειλίχτος
 και σκληρά δέν τιμωρώ.

Και κακούργους έστεμμένους
 σάν τούς βλέπω ξεπεμμένους
 αΐθωρει τούς συγχωρώ.

Ψάχνω γάβρω τόν Καλίση, κλήν Καλίσης πουθενά...
 'ή Σιντέλευας άγρίας τόν καθήρεσε ξανά.
 Οί Νεοτούρκοι φαίνάζουν πως χαλά τά πάντα των,
 κη' 'δ σκοπός Σαχουιλιάμης
 κρήνην του Σουλτανίνου βιάμης,
 με φετρά καταδικάζει τόν Χαμίτ εις θάνατον.

Τὸν ἐπῆσαν, δ' ἄς λένε, μυστικά 'στὸ Τὸπ-Καποῦ
ἢ 'εἰς μέσα κλειδωμένη θά τὴν ἔχουν τοῦ λοιποῦ
τοῦ Γ' ἄλλῃ τῆν μαλαγιά, τὴν ὁμιά τὴν ἄλκο.

Ἔτσι θέλει, Περούκλετο, Γερουσία καὶ Βουλῆ,
πλὴν αὐτὸς παρκαλάει
νὰ τὸν πῆν' ὅτῳ Τσεραγιάν, καὶ σὲ τοῦτο κλαίων κλέψ
μὲ τὸν Ἰσῆο τοῦ Μουράι γιὰ τὸ Σύνταγμα νὰ λήθ.

Τρόμος, ἀνατριχίλα, θανάτου καταδίξι...
τώρα ποῦ λὲς τὸν βγάδουν ἀπὸ τὸ Τὸπ-Καποῦ,
τώρα μοῦ λὲν πῶς φεύγει: γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη,
τώρα μοῦ λὲν πῶς πάει κ' ἔγῳ δὲν ξέρω ποῦ.

Τώρα τὸν ἔξαφνίζει φωνὴ τοῦ Κομηγάτου,
τώρα ἀποδὴν μπροστά του
φαντάσματα πνεύματα
ἢ ἀνηλεῶς σφραγίσταν.

Τώρα πληγαὶ ποῦ δάχνουν
καὶ σκελετωδεῖς ῥίχνουν
αἱματωμένο χῶμα
'οῦτο Πατισὰχ τὸ στόμα.

Τὰρ' ἄλλυσοδεμέτος ἀκούει γύρω κρότο
τρομακτικῶν ἀομάτων,
τώρα 'στὸ κρόσοπό του νοτάει (ἐστὸ τὸ χῶτο
τὸν τόσαν του θυμάταν.

Τώρα κινεῖς προσιτάει, τώρα καμμία σπείη,
τώρα θαρρεὶ πῶς βλέπει
τὴν Νέμεσιον ἀγρίαν μὲ φάγατα θανάτου,
κρημάλις καὶ σχοιγιὰ,
τώρα φωνὴ Ταρτάραν βουτίζει μὲς 'στ' αὐτὰ του:
κατάρ' ἰστὸν φορεῖ.

Μία φρενήρης ἐπιστολὴ τοῦ Περούκλετου 'στὸν Φερούκλετο.

Χθὲς προχθὲς, ἀγαπητέ μου, μοῦφανε καμῖσοι φίλοι
πῶς ὁ Πατισὰχ τεπτιλὴ
μὲ καμῖσοῦς του κρηφίνας
εἶναι τώρα 'στὰς Ἀθήνας.

Ἐθαύμαζε μὲ θάμβος τὸν φῶτον τὴν κοιτίδα,
ποῦ πρὸς ἀμῆνη λυσσῆ,
δμως κ' ἔγῳ τεπτιλὴ 'εὖ ἀκαίτηγ-ριν τὸν εἶδα
μὲ τὸν Ἐτέμ Πασσά.

Ἐβλεπε νικητὰς ποδάρων ἀγώνων
ἢ ἔδειξε 'στὸν Ἐτέμ νὰ ποῖμι τὸν συγχρότων,
πλὴν ὁσπευα κ' ἔγῳ νὰ δεῖξαι μὲ καμῖρα
'στὸν κρῶην Πατισὰχ τὸ καθεῖ μου ποδάρ,
ποῦτε σὺν κουνενὲς τὴν ὑστερὴ σιγμῆ
πῶς 'νίκησε τοὺς Ροῦμ... μεγάλη του τιμῆ.

Μὰ καὶ 'στὰ Βελωνσία ζήτησανε μιὰξίη
ἢ αἰτοῦ τοῦ φοικαρά,
ποῦ τώρα μῖπο παρῶ
δὲν ἔχει, καθὼς λένε, τὸ δόνη του νὰ ζῆση.

Ὅμως ὁ συφορρασμένος
πῆγε καὶ 'στοῦ Ζαχαρότου,

καὶ 'στὰ γέλοια λιγωμένους
ἔβραστοῦσε τὰντάρ του.

Καὶ διέταξε καμῖρὴ καὶ μὲ κέφι περισσὸ
ἔδωκε καὶ 'στὸν Ἐτέμ τὸν καμῖρὴ τὸν ἰόν μισό,
καὶ γελῶντας κῆτι τι
τοῦτε μυστικά 'στ' αὐτῆ.

Καὶ Γερουσιῶν ὄμιλους ἐπιλοίσαιε μὲ τρόπον
καὶ τὴν νέαν Γερουσίαν ἦρκεσε τῶν μεσοκόπων,
ποῦ μὲ πείσμα 'συζητοῦσε καὶ γι' αὐτὸν τὸν φοικαρά,
ἢ ὀλοένα τὰ γκαρσῆγ'α κουβαλοῦσανε νερά.

Ἐδειξ' ἀλόδημα μεγάλο καὶ φιλέλληνος ἀγάτη,
'πῆγε καὶ 'στῆς Ἀλυσοῖδες καὶ τοῦ' κῆνας κρημῆσι.
'Αστυφύλακες τὸν πῆσαν ὅπ' ὀλοῦσ' ἢ Ἀστυνόμοι,
καὶ 'στὸν Παρθενῶν ἀνέβη γιὰ μεγάλη μας τιμῆ,
ἢ ἔλες 'στὸν Ἐτέμ ἐγκῶνος ἂν δὲν μ' ἔρχωναν ἀκόμη,
θὰ τὸν ἔκανα καὶ τοῦτον ὀλοῦς ἄλλοτε τζαμί.

Ἦγνε καὶ τοῦ Λαυράγρια ν' ἐκπορῆ τὴν Διδῶ,
καὶ τοῦλαγε καμῖσοῦς Σουλτάνε, πῶς ἔδῳ;
Κι' ἔκεινος πρὸς ἔκεινους
εἶπε τοιαῦτα σύνοῦς.

Ἄφου τὸν Ἀθηνῶν
δὲν ἦλθε τὸ κοινόν,
ἦλθαι ἔμεις οἱ Τοῦρκοι νὰ δώσωμε δρο φεράγρια
ἢ ἄφερμι τοῦ μαῖστρου νὰ ποῖμε τοῦ Λαυράγρια.

Κι' εἶπα κ' ἔγῳ γελῶντας Σουλτάνε κουντενέ,
οἱ Ροῦμ ἔδῳ πεθαίνου γιὰ καραγῶδ-μπερνε.
Κι' ἂν ἦρχοντο ν' ἀκούσανε λιμῆρετο μουσικῶ,
θὰ τὸβλεπα σὺν ταῦμα, σὺν κῆτι ξαφνικῶ,
μὰ τώρα ποῦ δὲν ἦλθαι τὸ βροῖσκο φρεσῶ
'στὸν τόπο καθεῖ τέχνης τὸν ὑπερκασιῶ.

Κι' εἶπε τότε κ' ὁ Σουλτάνος ἀπὸ τὴν Διδῶ, Διοῦση...
τὴν παγεῖν τὴν Ἀδριὰνα νὰ τὴν βοηθῆς 'στην πλῆσι,
καὶ νερὸ γι' αὐτὴν νὰ φέρνης ἀπὸ τὸ Βαρυκοῦνησι.

Τὸν μαστίζει τὸν Χαμίτ σὺν κ' ἔμεις ἀρχηματῆ
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἐτέμ γάφαιε μὴγας 'στὰ Χαντῆσι.
'Ὅπου πάει μὲ ψωμί τὸν χορταίνου γάσκο
καὶ κατνίζει δωρεὰν νεργιῶ γι' ἀβάσκο.

Ὅλοι τὸν περικοῦνται, καὶ τοῦ λὲν αὐτοῦ κ' ἔκεινοι
'στὰς κλεινὰς Ἰουερῶνους μὰ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνη,
τοῦ Σύνταγματος τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα νὰ σπουδῆση,
ποῦ μορεῖ νὰ τὸν φαυρόνη καὶ νὰ τὸν διασκοδέση,
νὰ τοῦ μάθουν καὶ τὸ σκαίτηγ, καὶ τὸν κῆνον φειφτιτοῦ,
πλὴν ἔκεινος δὲν ἀκούει καὶ τὸ στῆβει μ' ἕνα φροῦ,
πρὶν τοῦ τρέμ κανένα σῦρμα καμῖρὰ μὲρα τὸν σποσῶση
ἢ ἀπὸ χεῖρα Νεοτῶρκων ὁ τελατάρος γλυτῶση.

Καλῆς ἄλλος καὶ νέος ὄλος.

Ὁ Ρεσοῦτ ἐφέντης τώρα γίνεται Σουλτάνος... ζήτω...
τὸν Μεχμέτ κ' ἔγῳ τὸν πῆμιτον Πατισὰχ ἀνακηρύττω.
Εἶναι Συναγματικὸς καὶ μελιχίος πολὺς,
μὰ μοῦ λένε μῆσα 'στ' ἄλλα,
Παρωδῆ καλροκουφῆλα,
πῶς καὶ φιλελληνομὸς ἀκαίτηγ τὸν περκολεῖ.
Ζήτω τοῦ Μεχμέτ λουπὸν μὲ κανῶνα καὶ γαράς...
Πατισῶρη τὸκ γισῶ φόνεξ' ἐκατὸ φοραῖς.